

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Høegh-Guldberg, Frederik.; [Frederik Høegh-Guldberg].

Titel | Title:

Skrive-Friheden : Et dansk original Skuespil i en Akt : Uegennytiig tilbudet til Brug for den kongelige danske Skueplads

Udgivet år og sted | Publication time and place:
Fysiske størrelse | Physical extent:

København : trykt hos Morhorstes Enke, 1794
[9], 74 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Skivefriheden

1794

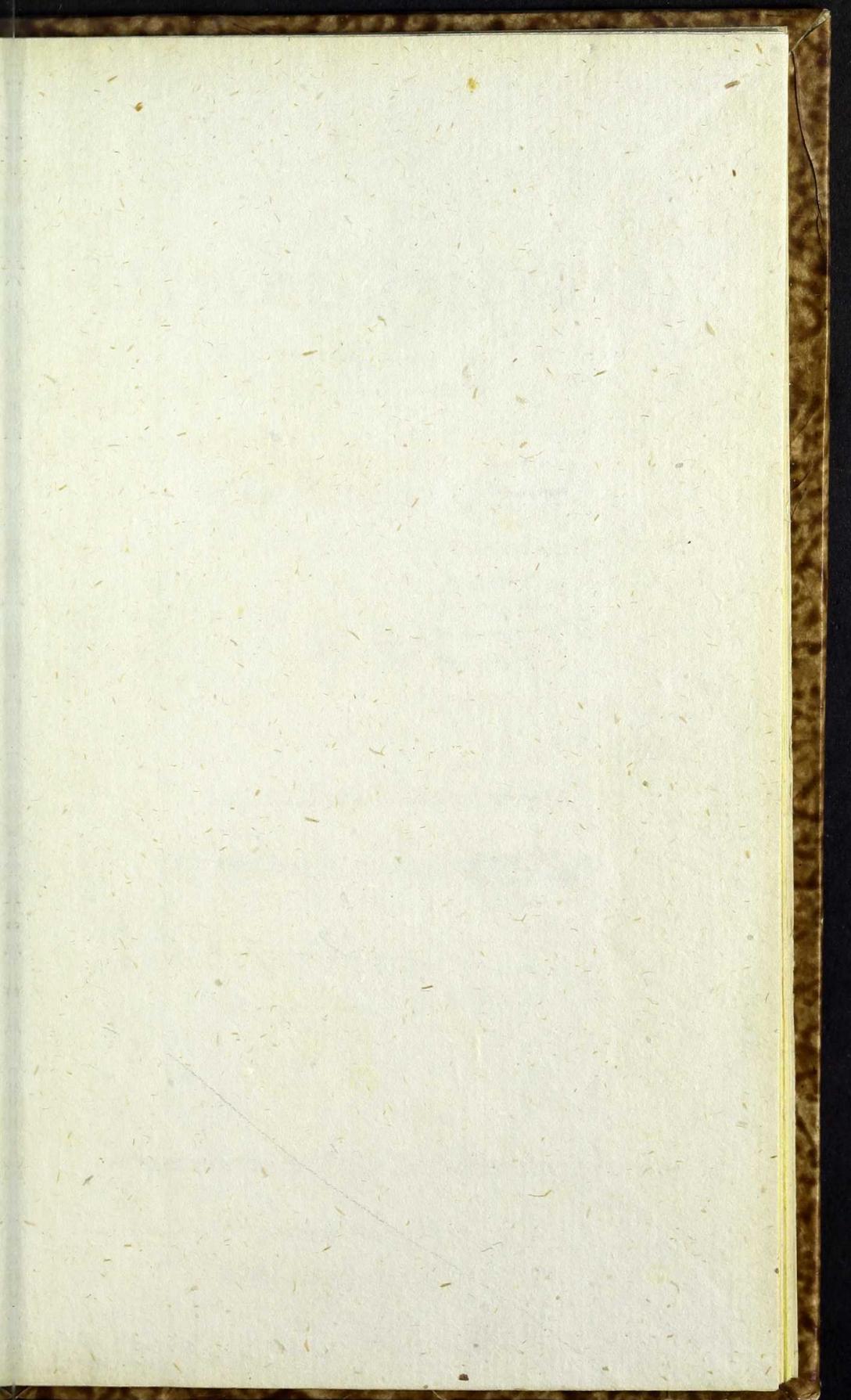
55, - 80 - 8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021105911

Skrive-Friheden.

Et dansk original Skuespil

en Akt.

Uegennyttig tilbudet til Brug

for den kongelige danske Skueplads.

Kiøbenhavn, 1794.

Trykt hos Morthorstes Enke.

Personerne:

Lord Williams, en gammel Officeer, ikke i Tienesten.

Lord Wrangel.

Lady Wrangel, Lord Wrangels Kone.

Lady Engraved, en gammel riig Enke.

Sir Philips Uncley, en riig Kistmand.

Miss Jenni Uncley, hans Datter.

Sir Robert Klingston, en ung Officeer.

Lord Gudschisbey, en Hofmand.

Johnson, en Skoemager.

Slink, Lord Wrangels Kammertiener.

Betty, Lady Wrangels Kammerpige.

En Tiener.

(Scenen er paa Lord Wrangels Landgods i Engelland).

Til de mangfoldige Overbærelser, som dette Skuespil maaskee trænger til, henhører sikkert den i Anledning af de indløbne Trykfeil. Angaaende de her ubestemte Feil da er Forfatterens Undskyldning den, at Skuespillet ikke er antaget; at han følgerig ikke befandt sig i den heldige Situation, som andre lykkeligere Forfattere, efter Forestillingen af deres Arbejder at have Publikums Dom for eller imod sig, og derefter at kunne rette Feil, og give deres Arbejde den sidste fornødne Politur, førend de lade det trykke. For at erhverve sig Publikums Decission maa Forfatteren netop begynde med det, som andre heldigere Forfattere ende med, og selv i Anledning af den Politur, som han uden anden Veiledning indseer fornøden, og føler at kunne give det, ere Hænderne bundne paa ham, naar Publikum skal være Dommere, og Theater-Direktionen ikke skal kunne sige, det er ikke det samme Skuespil som blev indleveret. Nu derimod er ikke en eeneste Replik, ja ikke eet eneste Ord forandret, udeladt eller tilsadt. Trykfeilene ere derimod mindre at undskylde. Forfatterens Fraværelse og kun en eeneste Korrektur, og ikke Skødesløshed

løshed ere Marsagerne, at Skuespillet viser sig med disse Trykfeil. De Betydeligste har Forfatteren anmærket paa sidste Blad. For desmere at see sig undskyldt for Publikum i Henseende til den herved lidet forhøiede Pries, tiener til Efterretning, at Indkomsterne af det hele Oplag af dette Skuespil ere bestemte til Hielp for de trængende Enker der have mistet deres Mænd ved den Christiansborg Slot ødelæggende Ildbrand. Til samme Brug ere Indkomsterne, Belønningen, Opmuntringen, eller hvorledes Theater-Direktionen i Følge de Kongelige allernaadigste Reskripter behager at navngive Forfatterens Honorarium, bestemte, isald Skuespillet skulle vinde Publikums Bisald, og Theater-Direktionen derefter skulle ville gjøre Brug deraf; til hvilken Ende dette Skuespil herved offentlig paa nye tilbydes Direktionen for det Kongelige danske Skuespil.

Skrevet i Martii Maaned 1794.

Forerindring.

Publikum maatte billigen spørge; hvorfor vil Forfatteren give dette Skuespil Publicitet ved Trykken, som er bestemt til Opførsel paa den kongelige danske Skueplads, førend det sammesteds er bleven stemplet? Man kan jo nu ikke vide om det er gamle forlignede Wahre, eller maastee endnu værre, Kontrabande. Det som Titlen lover er, Himlen skee Tak! vel ikke mere Kontrabande hos os; men hvor ofte bedrager Titler os ikke i vores Forventninger, og hvor mange betiene sig ikke af en falsk Titel, naar de haabe derved at kunne rekommendere deres Kram? — Kiellingerne paa Gaden raabe, skal i have holsteenske Sild! og som oftest er det slet røgede Sild af Nyeboder. Markstrigeren behænger sig med Baand, sner Stierner paa Kiolen, sætter store Ringe paa Fingernerne, og lader sig af sin Staldbroder kalde Exzellenz, for at indbilde Folk, han er den agtede, ærede, fortrinlig, fortienest fulde Mand, den usle Pedant kalder sit Misfoster Philosophie, Hyklerin sin Lære Religion, Statsmanden sine Kneb Politik, og Projectmageren Planen til Statens Udelæggelse Finantsoperation. Jeg holder det derfor for min Pligt at tale et Par Ord i Forveien til Publikum om dette mit Foster.

Det er nu næsten eet Aar siden, at det net op saaledes som det er, indtog en liden Plads blandt andre Papirer paa min Hylde, hvor det rolig hensoo, forvissat om at det ved Opstandelsen strax vilde blive druknet i Gloden Lethe. Een af mine

Benner forstyrrede det Hendelseviis i sin Søn, forsikrede mig, at jeg miskiendte mit Foster, og at det ikke havde denne Skiebne at vente. Han begierte mit Samtykke for at bekiendtgjøre det ved Trykken; min faderlige Kierlighed var let at bevæge dertil; uagtet Venfskab for Faderen maaskee ledede min Vens milde Dom over Fosteret. Dog samtykkede jeg ikkuns under Vilkaar, at jeg først vilde offerere det til Theater-Bestyrrelsens Disposition. Jeg havde tidt hørt Klage over Mangel paa danske original Skuespil i een Akt, ja selv over Mangel paa Oversættelser af slige Skuespil, da vi tilviffe ellers ikke kan klage over Mange; paa Oversættelser af Større; jeg sendte det derfor som et indfødt, dansk Barn med et ydmygt Brev d. d. 11te Dec. forrige Aar til Hr. Hofmarschal Geheimeraad Greve Ahlefeldt Ridder, som Theater-Bestyrere, og for mig som Skuespil Censor navngiven; med den udtrykkelige Erklæring, at jeg offerede det til Theatret, og aldeles ingen anden Belønning forlangte end Publikums og Herr Grevens Bisald, hvorimod jeg ønskede og udbad mig, naar Skuespillet blev antaget, at samme i denne Theater Saison og, om muelig forinden Februari Maaned 1794 maatte opføres. I Tilfælde, at det ikke blev antaget, erklærede jeg, at jeg agtede at lade det trykke. Stykkets Opførsel udkræver hverken nye Dekoration eller Klæder, det vilde saaledes paa ingen Maade have kostet Theater-Kassen det allermindste. Jeg overlod Theater Bestyrelsen ydermere Besætningen af Rollerne, og nu troede jeg at have gjort Alt, for at forberede og lette mit Foster den

første Løbebane ind i den store Verden. Jeg blev ved en Skrivelse af min Kommissjonair i Hovedstaden underrettet, at han ikke personlig havde talt med Hr. Greven, men indleveret det ved tredie temmelig upaalidelige Haand; jeg saae mig derfor nødsaget at tilskrive Hr. Greven med Posten, for at forvise mig om Imodtagelsen, imens sendte min Kommissjonair mig et Avertissement af Adres-Avisen No. 9 fra i Aar, som den Maade paa hvilken jeg havde bedet Hr. Greven at tilkiendegive mig sin Villie, og nogen Tid efter sendtes mig et Avertissement indrykket i Adres-Avisen No. 15. Ved begge Avertissementer er jeg bleven underrettet, om at jeg kunde lade afhente mit Foster igien, og at det saaledes for denne Sunde ikke kan værdiges Antagelse, ligeledes ikke et Skuespil i 5 Akter, som jeg udbad mig Tilladelse med det første at indsende, da der udtrykkelig svares i No. 9 af Adres-Avisen, „og for denne Tid er Alting regleret.“ Skal det da sove, saa sover det lige saa trygt paa min Hylde, som blandt Theatrets forældede Popirer, hvorved Omstændighederne dog vel kunde indtræffe og giøre det fornødent, at Fæder eller Andet engang maatte blive vakt af sin Søvn, og derved forstyrre sin Raboes Søvn, forarsage den Uroe, og komme i Trætte med den. En Faders Pligt udkræver, ikke saaledes at udsætte sit Foster for Fare, og i Faderens Arme hviler det tryggest; havde omtalte Skuespils Indhold, ja kundets Tittel været Hr. Theater Bestyreren bekiendt, da havde de Ord. — „Alting er for denne Tid regleret,“ kundet betyde saa meget som Theater Censurater vil ikke antage det, og jeg ville meget

vel kunde finde mig deri, at det ansees at have mindre Værd end andre, og især end den bekiendte Gulddaase; men nu da Stykkets Titel, Indhold og Autor er aldeles Hr. Censor ubekiendt, saa erindrør disse Ord og Gulddaasens, efter at Stykket blev antaget brillante og hastige Forfremmelse mig ifkuns paa den sørgelige Sandhed, at alle Børn saa megen Umage man end gjør sig at opdrage dem, at gjøre dem til Statens nyttige Medlemmer ogsaa bestedne de end ere i deres Fordringer, dog langt fra ikke haver samme gode og billige Skiebne at forvente, ja at selv nogle af dem undertrykkes, og at Bestedenhed — denne Dyd — ydermere er dem til Hinder. Dog være det langt fra mig at fraraade mit Foster, som saaledes over ustemplet at vise sig for Publikum! jeg tilønsker det en stille, varig Lykke; det er ikke af de fyrige, store Genier, men saa meget var det Faderen tilladt at forsikkre i Forveien, det er et godmodigt, tænkende og sølende Væsen, som gierne meddeler sig i Bønnen, og som uden Støi ønsker at udbrede omkring sig saa meget Gode som dets Evner tillade; det bærer et vel signet Navn; jeg ledsager det med det Ønske ind i Verden, gid at det maae svare til Navnet! det kan da nok blive tvunget til Feide, men det vil da og aldrig fattes redelige og vise Mænds Bifald.

En Ting tør jeg glad være overbeviist om; mit Foster vil, saa lidet betydende Væsen det end være maae, dog tilskynde enhver retskaffen Mand, at igientage det Ønske, Gud velsigne vores Christian, vores Frederik og alle Gode i Landet!

Første

Trykfeil:

I Forerindringen.

Side 2	Linie 14	fra neden af:	offrede,	læs:	offererede.
= 4	= 16	fra oven til:	over	=	vover
= 4	= 17	" "	Publikum	=	Publikum
			denne Dyd		
= 4	= 19	" "	var	=	være

I Skuespillet.

Side 9	Linie 10	fra oven til:	Skuespillere	læs:	Skuespil-
			lerne		
= 12	= 16	" "	snsker	=	snkede
= 19	= 13	" "	men	=	men —
= 20	= 19	" "	Pantomine	=	Pantomine
= 20	= 17	" "	og det	=	saad det
= 24	= 6	" "	troer.	=	troer —
= 25	Sidste Linie		Huus. jeg	=	Huus. jeg
= 26	= 12	fra oven til,	og at give	=	og give
= 27	= 3	fra neden af,	lege en Autor	=	leget Autor
= 29	= 6	fra oven til,	Sir Robbere	=	Sir Robbert
= 30	= 11	fra neden af,	formane	=	formaae
= 30	= 5	" "	Bedragerier	=	Bedragerie
= 30	= 4	" "	Bedragerier	=	Bedragerie
= 32	= 2	fra oven til,	Penge-Erner	=	Punge-Erner
= 33	= 12	" "	inderholder	=	indeholder
= 40	= 10	fra neden af,	. Af	=	, af
= 44	= 2	" "	Galgen	=	Galgen
= 49	= 10	fra oven til,	jeg blevet reddet,	læs:	jeg
			er reddet		
= 61	= 6	" "	fortælle	=	fortælle
= 62	= 9	fra oven til,	om Forladelse; Mylord,	læs:	
			om Forladelse Mylord,		
= 66	= 6	" "	mit Børge	=	min Børge
= 69	= 2	" "	de havde	=	de have
= 71	= 2	fra neden af,	fældet dem	=	fældet ham
↳ 74	= 11	fra oven til,	Begiering	=	Begieringer

TABLE

CONTENTS

Chapter I. The History of the Kingdom of England, from the first Invasion of Julius Cæsar, to the Death of King Henry the Second, in the Year 1171.

Chapter II. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Henry the Second, to the Death of King Richard the First, in the Year 1199.

Chapter III. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Richard the First, to the Death of King John, in the Year 1216.

Chapter IV. The History of the Kingdom of England, from the Death of King John, to the Death of King Henry the Third, in the Year 1272.

Chapter V. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Henry the Third, to the Death of King Edward the First, in the Year 1307.

Chapter VI. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Edward the First, to the Death of King Edward the Second, in the Year 1327.

Chapter VII. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Edward the Second, to the Death of King Edward the Third, in the Year 1377.

Chapter VIII. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Edward the Third, to the Death of King Richard the Second, in the Year 1399.

Chapter IX. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Richard the Second, to the Death of King Henry the Fourth, in the Year 1413.

Chapter X. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Henry the Fourth, to the Death of King Henry the Fifth, in the Year 1422.

Chapter XI. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Henry the Fifth, to the Death of King Henry the Sixth, in the Year 1471.

Chapter XII. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Henry the Sixth, to the Death of King Edward the Fourth, in the Year 1483.

Chapter XIII. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Edward the Fourth, to the Death of King Richard the Third, in the Year 1485.

Chapter XIV. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Richard the Third, to the Death of King Henry the Seventh, in the Year 1509.

Chapter XV. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Henry the Seventh, to the Death of King Henry the Eighth, in the Year 1547.

Chapter XVI. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Henry the Eighth, to the Death of King Edward the Sixth, in the Year 1553.

Chapter XVII. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Edward the Sixth, to the Death of King Mary the Second, in the Year 1558.

Chapter XVIII. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Mary the Second, to the Death of King Elizabeth the First, in the Year 1603.

Chapter XIX. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Elizabeth the First, to the Death of King James the First, in the Year 1625.

Chapter XX. The History of the Kingdom of England, from the Death of King James the First, to the Death of King Charles the First, in the Year 1649.

Chapter XXI. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Charles the First, to the Death of King Charles the Second, in the Year 1685.

Chapter XXII. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Charles the Second, to the Death of King James the Second, in the Year 1702.

Chapter XXIII. The History of the Kingdom of England, from the Death of King James the Second, to the Death of King George the First, in the Year 1714.

Chapter XXIV. The History of the Kingdom of England, from the Death of King George the First, to the Death of King George the Second, in the Year 1727.

Chapter XXV. The History of the Kingdom of England, from the Death of King George the Second, to the Death of King George the Third, in the Year 1760.

Chapter XXVI. The History of the Kingdom of England, from the Death of King George the Third, to the Death of King George the Fourth, in the Year 1830.

Chapter XXVII. The History of the Kingdom of England, from the Death of King George the Fourth, to the Death of King William the Fourth, in the Year 1837.

Chapter XXVIII. The History of the Kingdom of England, from the Death of King William the Fourth, to the Death of King George the Fifth, in the Year 1910.

Chapter XXIX. The History of the Kingdom of England, from the Death of King George the Fifth, to the Death of King Edward the Seventh, in the Year 1901.

Chapter XXX. The History of the Kingdom of England, from the Death of King Edward the Seventh, to the Death of King George the Sixth, in the Year 1952.

Første Scene.

(En Sal i Lord Wrangels Slot paa Landet. I Baggrunden en aaben Dør; uden for sees en Have. Der er Vinduer ud til Haven fra Salen).

Lord Williams. Lord Wrangel

(Sidde hver i sin Lenestool med et trykket Blad i Haanden).

Lord Williams (i Brede).

Noh Bomber og Granater! Den Karl bør hænges. Hvorledes river han ikke Ministrene ned, fordi de have raadet til Krigen? Jo! det vilde blive artige Løier, om vi roligen vilde lade slige forbandede Grundføringer udbredes. Pøbelen er uoplyst og lader sig let forblinde, og vi vilde snart see lige saa smukke Oprin i Engelland.

Lord Wrangel.

I Deres Jyrighed, Mylord, gier De her en Tilstaaelse, som jeg for længe siden har forgieves søgt at afsøde Dem. Hvor ofte har De ikke tvoret imod Oplysning, og forbandet den til Helvede? Nu tilstaaer De selv, at Pøbelen er uoplyst og lader sig letteligen forblinde, selgeligen, der som den var oplyst, da vilde den ikke nær saa let lade sig føre bag Lyset; den vilde da ikke længer fortrænge det Navn Pøbel, og om den Sætning have vi jo allerede længe været enige, at jo mindre Pøbel der er i en Stat, jo lykkeligere er Staten.

Lord Williams.

De veed, Mylord, jeg er Soldat, jeg kan staaes, men ikke disputere, desuden konfunderer De mig stedse. Det maae nu være som det vil, saa duer det ikke, naar den gemene Mand bliver alt for klog. Han maae adlyde uden at vide hvorfor, og troe, at Regieringen forstaaer det bedre end han; vil han ikke det, da ere vi Soldater der, for at tvinge ham dertil.

Lord Wrangel.

Zvangsmidler, Mylord, ere absolut fornødne imod en uoplyst Pøbel; men De vil dog vel sande med mig, at ikke alene en god, mild

mild og viis Regiering, men endog enhver anden Regiering, der ikkun besidder mindste Egenkierlighed, ikke gierne vil see Undersaats- ternes Tal formindsket. Bruges nu Tvangs- midler hyppige i en Stat, istedet for Overbe- viisning, da skrækkes den kloge Mand fra saa- dan en Stats Grændser, og den Uoplyste for- lader den i Flokketal ved enhver Leilighed. In- gen Stat er saa meget som den, udsat for Op- røer, Partie-Åand og borgerlig Feide. Bor- geren kielver for den Magt der lænnes til Statens, til Borgerens Eiendoms Forsvar, i Stedet for at kunne broderligen elffe den, som sin Beskytter; en Hændelse møder og for- jager Frgtten, denne forvandler sig nu til For- tvivlelse, den tappre Krigers Sværd farves med Borgerblod, og Snuet af et, for Men- nesker blottet Land, hvis Ågre ere giødede med Brødres Blod, bringer for sildige Laare i Fyrstens Dine. Ere Regieringens Hensig- ter gode ved dens Befalinger, og at de bør være det, derom ere vi jo enige, da behøves ingen Tvangsmidler for den oplyste Borger, til at adlyde. Held det Land, hvor Oplys- ning hersker, og lykkelig den Regiering som beskytter den!

Lord Williams.

Jeg bær stor Erbedighed, Mylord, for Deres Domme, og endskjønt jeg ikke kan faae denne Oplysning ret i Hovedet, saa vil jeg dog lade den staae ved sit Værd; men ligesuldt see vi dog Følgerne af slikt Løi. Tænk ikkun paa Tildragelsen i Birmingham; hvorledes brændte og røvede man ikke der?

Lord Wrangel.

Jeg takker Dem, Mylord. Dette er det stærkeste Beviis De kunde anføre for min Gærning. Vi see af denne Tildragelse, til hvilke Udsvævelser den uoplyste Pøbel kan forledes. Havde Folket været oplyst, mener De da at det havde brændt og plyndret den ædle Priestlens Huus og ødelagt denne, saa almindelig bekiendte rettskafne Mands Instrumenter og ubetalelige Haandskrifter?

Lord Williams.

Men han er dog ogsaa Een af dem, som vil udbrede Oplysning.

Lord Wrangel.

Og fortæner just derfor Regjeringens Agtelse og Beskyttelse.

Lord Williams.

Men naar nu Pøbelen i Birmingham havde været oplyst, da vilde den jo, ligesaa vel

vel som mange Borgere, hvis Huse den nu brændte og plyndrede, have helligholdt den fiortende Julii, og derved —

Lord Wrangel.

Og derved roligen have tilkiendegivet dens Glæde over en Sag, den troede at være god for Menneskeheden. Var derved noget for en Regiering at frygte, i et Land, hvor der er ingen Bastille og hvor lettres de cachets ikke herske?

Lord Williams.

De har bragt mig ganske ud af mine Concepter. Mylord! Jeg tænkte ikke paa Dphsning, da vi begyndte vor Samtale, jeg vilde ikkun sige, at den fordømte Uvissskriver burde hænges, fordi han taler saa ilde om vore Ministre. Sligt er Følgen af den forbandede Skrivefrihed.

Lord Wrangel.

De tænkte ikke paa Dphsning, siger De? Ja vist nok, Mylord! Man kan tænke sig Skrivefrihed uden Dphsning, men sikkert ingen Dphsning uden Skrivefrihed.

Anden Scene.

De Forrige. Sir Philip Ancley.

Sir Philip (heftig).

Man kunde blive reent forrykt over flig Paastand. Tænk engang Mylord! Der har jeg disputeret med den unge Sir Robert, lige fra det Dieblif vi gik ned i Haven indtil nu. De veed jeg er en stor Patron af Frihed og Lighed; hvortil skulde den Umage jeg har giort mig, for at samle Penge, ellers hielp mig, og hvortil disse Penge nytte mig, naar jeg ikke ved Hielp af dem kunde giøre og lade hvad jeg vilde, og naar jeg uagter min Rigdom, maatte see andre ophæiede over mig, som dog ikke veier den hundrede Deel af det jeg veier? Nu vil den unge Herre paastaae, at naar Lighed blev indført, saa blev jeg nødt til at dele min Formue. Jeg har for længe siden mærket, at han elsker min Datter; men han skal aldrig faae hende. De disputere endnu dernede i Bysthuset; havde Lady Engraved ikke været tilstede, og været paa min Side, saa troer jeg, at jeg var gaaet fra Forstanden.

Tredie Scene.

Lady Engraved. De Forrige.

Lady Engraved (heftig).

O! den Uforfammenhed er ikke længere at holde ud! Giet engang, Sir Philip! hvad den impertinente unge Hætte rovede at paa-
 staae lige i mine Dine, fordi jeg taledede om det latterlige, at ville ophæve Slavehandelen. Den maatte have et tyrannisk Hjerter, sagde han, som ikke vilde ønske den ophævet, og i Fald det var mit Alvor, at jeg holdt dette Ønske for latterligt, saa var jeg, uagtet jeg var udraabt i Publikum for from, dog intet andet end en Bedesøster — en Skindhellig, som vilde bedrage Gud og Mennesker. Jeg ønskede nok at see Millioner Mennesker behandlede som Fæe, fordi jeg besad saa mange Plan-
 tager i Kolonierne, og trak min hele Rigdom derfra, som bestod for det meste i Blodpenge — O! jeg kan neppe fatte mig! At tale saaledes til mig? til mig, der ikke kan taale at man slaaer en Hund — der maanedlig giver saa meget til de Fattige? Men der see vi Følgerne af de forbandede Nymodens Grundsaetninger; naar man endog tør vove at foredrage dem i Parlamentet, saa kan skikkelige Folk

dog haabe at vinde Pluraliteten imod dem; men naar sligt tillades ustraffet at trykkes, og alle Tidender og periodiske Blade ere fulde deraf, saa udbrede disse dievelske Principer sig som en Lynild, og Regieringen maae vilde eller ikke, saa maae den dog tilsidst give efter.

Lord Williams.

Netop det som jeg har sagt. Utsammen følger af den forbandede Skrivefrihed og af de fordømte Grundsaetninger, som derved udbredes. Frihed! Lighed! jo, jo, smukke Ting! Negerfrihed, Formuedeling — Men Sir Philip! De som saa ivrig har forfægtet Frihed og Lighed, hvad siger De nu dertil?

Sir Philip.

Jeg bliver ved min Saetning: Leve Frihed og Lighed! Men jeg vil beholde mine Penge, og Negerhandelen skal vedblive at florere. Deri er jeg enig med Dem, at Fanden skal tage Skrivefriheden, naar andet paastaaes.

Lady Engraved.

Nei! da holder jeg med Forfatterne Holber og Harris, de og deres Lige taler som fornuftige Mænd bør tale; forbander alle disse dievelske Principer, og rive disse Opklarere ned, som de fortiene. De bibringe Folk Tilid til vor gode Regiering og til Ministrene.

De

De forsikrer, at Engeland er det lykkeligste Land under Solen; og demonstrerer Slaves-handelens Retfærdighed. Saadanne Mænd burde belønnes, og jeg troer sikkert, at Ministrene ogsaa skionne derpaa.

Lord Williams.

Og forglem ikke den brave Mand, som nys fortalte i sine Blade, at endeel Officerer i et vist Land, havde for nogle Aar siden hævnnet dem paa Skuespillere, og næsten revet Theatret ned, fordi de opførte Doktoren og Apothekeren, hvori der gjøres Nar af en Capitain, som forekommer i Stykket. Saaledes skulde vi ogsaa gjøre i Engeland, siger han. Hvor mange forargelige Stykker for Militairen opføres ikke hos os? Slige Stykker foranlediges ogsaa kun ved Skrivefriheden.

Lord Brangel.

Naar den gode Mand har fortalt i sine Blade, Anledningen til denne Tildragelse, saaledes som De Sir Williams, da har han taget mærkelig Feil; thi den Nation er i det hele for oplyst, og især dens Militair, til ikke at skille en Komædie-Satire fra en personlig Satire, og derved at troe hele Standen fornærmet. Det som efter sikker Beretning gav Anledning til denne Scene var, at Nationen,

fort førend Stykket blev opført, havde havt Krig, hvorved mange brave Officerer vare blevene lemlæstede. Den fremmede Autor af Stykket har behaget at gjøre Capitainen til en Krøbling, hvilken Tilstand han hverken har Spil eller galante Fejder at takke for, men virkelig Bravour, og Skuespilleren spillede Rollen i National-Uniformen. Under disse Omstændigheder opvakte Synet af det Ene ubehagelige Erindringer, som bleve utaaaliggere ved Synet af det Andet, og som igien opvakte Uvillie, der viste sig i Gierningen. Var Stykket blevet opført paa en anden Tid, da havde det vist ikke gjort den Virkning; thi i sig selv er det ikkun en maadelig Farce, og ene yndet for Musikens Skyld. Til ydermere Beviis paa denne Nations Higen efter Oplysning, har den endog efter den Tid faaet uindskrænket Skrivetsfrihed, imedens vi frie Engellændere forbande den.

Fjerde Scene.

Lady Wrangel. De Forrige.

Lady Wrangel.

Frokosten venter paa Selvfabet — De behager — men hvor er Miss Uncley og Sir Robbert? Lord

Lord Wrangel.

Seer jeg ret, saa komme de op af hiin
Allee henimod Havetrappen. (til Lady Engra-
ved) Mylady — (Han lukker Døren til Sidevæ-
relset og Selskabet gaar ind).

Femte Scene.

Sir Robert Klingston. Miss Jenni

Uncley (komme ind fra Haven).

Miss Jenni Uncley.

De var og alt for slem, Sir Robert!
De kan nu og belave Dem paa Lady Engra-
veds unaadige Mine den hele Dag.

Sir Robert.

O, til den har jeg længe været vant.
Men jeg haaber nu, at Herr Lieutenanten ikke
for Fremtiden vil blive hende et saa aldeles lige-
gyldigt Kreatur, som hidindtil, naar hun
seer, at uagtet den store Afstand, som hun
indbilder sig at være imellem den rige Lady
Engraved og den ubemidlede Lieutenant Rob-
bert Klingston, denne sidste dog tør vove at
sige hende Sandheder, hvorved hun lærer,
at han har Dine for at beskue og Forstand til
at bedømme hende.

Miss

Miss Jenni Ancley.

Men Sir Robbert! De kiender hendes giftige Tunge, De veed hun formaaer endeel hos min Fader, De har desuden giort min Fader vred med deres Paastand; De elsker mig — Naar nu min Fader ikke giver os sit Samtykke?

Sir Robbert.

Han skal, han maae give os det. Desuden kiender jeg Deres Fader for vel, til at jeg ikke skal faae ham god igien. De har saa megen Forstand Miss, jeg behøver derfor ikke at siqe dem, at min Paastand, jeg fremsatte for Deres Fader, var aldeles ikke mit Alvor. Han er Deres Fader, og jeg bær Ugtelse for ham, og just derfor ønske jeg, ved en latterlig Følgesturning, at bringe ham, om muligt, fra det latterlige Begreb han gjør sig om Lighed og Frihed.

Miss Jenni Ancley.

For Himlens Skyld, søg da snart at tilfredsstille ham igien. De veed at Lord Hudschisben kommer her til Middag; han har allerede længe havt Die paa mig. Lady Engraved vil sikkert gjøre alt hvad hun kan, for at overtale min Fader til at give ham Løfte paa min Haand, og Sir! — jeg er forloren!

Sir

Sir Robbert.

Bedste, fortryllende Miss, vær De ro-
lig. Lord Hudschibben skal aldrig blive De-
res Mand. Derfor indestaar jeg Dem.

Siette Scene.

De Forrige. Betty.

Betty.

Myladn befalede mig at bede Dem kom-
me op af Haven, men jeg seer De ere her al-
lerede. Selskabet er i Færd med Frokosten.

Miss Jenni Ancley.

Nu kommer vi, mit Barn. (til Sir Rob-
bert) Sir! jeg beder Dem endnu engang.

Sir Robbert.

Og jeg, jeg forsikrer Dem Miss, alle-
ting skal gaae efter Deres og mit Anske.

(De vil gaae. Betty trækker Sir Rob-
bert i Riolen. Miss Ancley gaaer).

Syvende Scene.

Sir Robbert. Betty.

Betty (fortroelig).

De tilgiver Sir! Jeg kan ikke bare mig
for at bede Dem om noget. De maae endelig
forandre Deres Tanker om denne Skrivefri-
hed.

hed. Jeg havde forhen et Grunde i den Stue her næst ved og hørte Mylord, Lord Williams og Sir Philip disputere heftig, og jeg hørte at Sir Philip sagde, at Fanden skulde tage Skrivefriheden og at De aldrig skulde faae hans Datter, og jeg veed ikke alt hvad de talde om; men saa meget forstod jeg, at han var meget vred paa Dem, fordi De tænker anderledes end han; og jeg holder dog saa meget af Dem og af Miss Jenni.

Sir Robbert.

Tak min gode Betty! Dette Beviis for-
tjener en Belønning. (Han tager noget Gulb af
Lommen og giver hende) (smilende) Men jeg haa-
ber dog, at hun er ikke vred paa Skrivefriheden.

Betty.

Jeg gav Dem saamaend ikke dette gode
Raad for at belønnes, eller fordi jeg er vred
paa Skrivefriheden, uagtet jeg har Aarsag nok
til at være det.

Sir Robbert.

Hun vred paa Skrivefriheden, mit smukke
Barn! hvad har den Staffel da syndet imod
hende?

Betty (sukker).

Den har — af den har (lidt undseelig)
skildt mig ved min Kiereste.

Sir

Sir Robbert.

Skildt hende ved hendes Kiereste? ha, ha, ha.

Betty.

Ja sikkerlig har den saa.

Sir Robbert.

Hvorledes gif det da til?

Betty.

At Sir Robbert! Jeg veed De er en god Mand; men — dog jeg bør ikke være bange for, at De skulde røbe mig. Jeg vil da fortælle Dem: jeg var i Fjor med Mylady i London, jeg blev bekiendt ved et Baddeløb i Newmarket med Lady Fletschers Kammertjener, han var et fiønt Mandfolk. Vi bleve forelsket i hinanden, og han lovede at ægte mig. For et Par Maaneder siden sender han mig et Blad af Mornings Posten, hvori en sandfærdig Historie beskrives om et ulykkelige Egteskab: En Mand der ikkun havde maa-delige Indkomster, forelskede sig i en ung Pige. Pigen forstod intet andet end at pynte sig; Manden kunde, uagtet hans Flid og Stræbsomhed, ikke holde Huusholdningen vedlige, langt mindre give hende Klæder, som hun forlangte. Hun blev ligegyldig og endelig vranten imod Manden.

Sir

Sir Robbert.

Dette var en naturlig Følge af hans Gift-
termaal med en Toffe.

Betty.

Vel! Men nu skal De høre videre.
Konen kom nu i Barselseng med Tvillinger,
hun blev syg, Manden kunde ingensteds faae
taant de fornødne Penge til Udgifterne. Han
forbandede det Dieblif han var blevet Fader;
han løb i en af de nærmeste Haver, for at
hænge sig i et Træ.

Sir Robbert

(urolig.)

Naar, jeg begriber det; han hang sig af
Desperation. Spring nu Historien forbi,
Betty! Jeg er ikkun nysgierrig efter at vide,
hvoreledes hun har mistet sin Kiereste, og jeg
frngter for, vi blive ikke længe alene, der vil
sikkert strax komme Gud igien efter mig.

Betty.

Nei Sir! han hang sig ikke. En frem-
med Mand bliver det vaer, og forhindrer ham
deri. Denne spørger ham om Aarsagen til
hans Mismod. Han fortæller alting for den
Fremmede, som lover ham Hielp, naar han
vil følge hans Raad. Fortvivlelse bedøver
Tanken om en strafværdig Handling, saavel som
Frng-

Frygten for Straf. I Skumringen lure de paa Hiørnet af en Gade, og ansalde en riig Mand, som de vidste havde Penge hos sig. Denne Mand forsvarer sig, den Fremmede løber sin Bei, og den stakkels fortvivlede Mand bliver stukket igiennem af hiins Kaarde, som de vilde plyndre; Børnene døde uden Hielp og Konen ligeledes af Sygdom, Græmmelse og Mangel. Dette Blad af Mornings Posten sendte han mig med et Postskriptum, at denne Fortælling havde giort et saa stærk Indtryk paa ham, at han maatte tilbagekalde sit giøne Løfte. — Nu sidder jeg der. Naar sige Historier og slikt Løi ikke blev skrevet, da havde han aldrig faaet det Indfald.

Sir Robbert.

Jeg beklager hende, min stakkels Betty! Naar ikkun Mornings Postens Fortælling ikke har været et Paaskud, for at bryde med hende; thi saa har hun virkelig tabt en fornuftig og veltænkende Mand. Om han i øvrigt har havt Ret til at følge dette Indtryk, kan jeg ikke bedømme, med mindre jeg nøie kiendte hans oekonomiske Forsætning og Udsigter, og —

Betty

(hastig ham i Ordet.)

Paa min Duelighed haaber jeg, tvivler De dog ikke? Og har jeg da ikke Marsag at
 B
 være

være vred paa Mornings Posten, som ved sin Historie har skildret Egestanden i saa forhadet et Lys?

Sir Robbert.

Og dog havde hine ulykkelige Egestfolk maattet velsigne Mornings Posten, om de havde læst denne Historie og lagt Mærke til den, førend de forenede dem.

Betty.

Det er nu sandt nok, men de har maaskee ikke begyndt deres Sager klogt nok fra første Færd. Jeg sidder der nu foruden Kiereste. Naar Folk da endelig vil skrive Historier, saa skulde de skrive Komoedier, ja endog Tragoe- dier; dem har jeg seet mange af i London, og jeg har seet Folk sknde sig ihjel paa Theatret, og blive ulykkelige, og jeg har leet af fuld Hals; thi man veed det er dog kun opdigtet Fias, og i Komoedier saauer Kierlighed næsten alletider et godt Udfald.

Attende Scene.

De Forrige. Lady Brangel.

Lady Brangel.

Ei, ei, Sir Robbert! Skal jeg overraske Dem her i en Samtale med min Kammerpige?

Den

Den har da vel holdt Dem skadesløs for Frokosten? I unge Herrer Rødkjoler, I ere ret nogle smukke Fugle. Imedens Miss Jenni sidder bekymret over hendes Elfers Skiebne, fordi hun læser Breden i hendes Faders Dine, saa fordriver den unge Herre Tiden i en smuk Dages Selskab, og forglemmer sin Kiereste.

Sir Robbert.

Mnlady! Jeg haaber jeg har den Ære at være kiendt af Dem, og De er for fordomsrie, til at sælde en almindelig Dom, uden Undtagelse over Kiolen og min Alder. Jeg vilde have fulgt Miss Jenni til Frokosten, men

Lady Wrangel.

Alvorlig talt, saa var Deres Samtale med Betty vist før blevet forstyrret, naar jeg ikke selv havde ønsket Deres Fraværelse. Sir Philip er for meget opbragt imod Dem, og Lady Engraved puster saa stærk til Ilden, at Deres Nærværelse vilde have forvoldet Dem ubehagelige Scener. I de saa Dage jeg har nydt Lady Engraveds Besøg, har jeg næsten ikke hørt anden Tale her i Huset, end Forhandelser over Skrivefriheden, saa at jeg næsten fristes til at forbande Talefriheden. Hvoresledes det end er, saa et jeg forviffet om, at

De

De har havt en behageligere Samtale med Betty.

Sir Robbert.

Mylady troer vel neppe, naar jeg forsikrer Dem, at vi har havt samme Materie paa Bane.

(Betty giver ham Tegn til at tie.)

Lady Wrangel.

Hvorledes? De og Betty?

(Betty vedbliver hendes Pantomime.)

Sir Robbert.

Ja, Betty havde hørt, at Sir Philip var vred paa mig, og hun troede det var fordi han hadede Skrivefriheden, som jeg forsvarer. Hun bad mig derfor at forandre mine Tanker, for ikke at miste Miss Ancley, og saa kom vi Hændelsevis ind i Materien, og det lader til at Deres Huus er i Dag prædestineret til at afhandle denne Materie.

(Betty gaaer fornøjet bort.)

Lady Wrangel.

Da ønskede jeg, om det var muligt, at afbryde denne Afhandling med Formiddagen. De veed at vi vente Lord Hudschisben til Middag; et Besøg som vi har Lady Engraved at takke for. De kiender hans Tankemaade, De veed han er en underdanig Client af visse, som gierne saae hele Engelland under Slaves Naget

Maaget, og som ikkun bruge Friheds Navn der, hvor de vide at det aldrig kan blive andet end Illusion, som de ved alle Slags Indfyndelser nok vide at sørge for. Han er mere, han er det som en Client tilkommer at være, han er deres Speider, og af det Slags der sikkert heller lægger til end tager fra, naar det kommer an paa at fortælle noget som de gierne høre.

Sir Robbert.

Jeg veed det, Mylady! jeg veed endnu mere — Han er min Medbeiler; men om han er en lykkelig Medbeiler; det skal Tiden lære.

Lady Wrangel.

Jeg maatte tage mærkelig Feil, om ikke Hensigten af hans Besøg er, at giøre Beskiendtskab med Jennis Fader; thi neppe hørte Lady Engraved i Gaar, at Sir Philip havde tiltænkt os et Besøg, og at De ligeledes kom til os, førend hun strax sendte et Brev til Lord Hudschesben; og saaledes som Sir Philips Lune er stemt i Dag, kunde det let falde ham ind, at samtykke hastigere, end man ellers havde nodig at frygte.

Sir Robbert.

Mylady! Jeg har den Lykke at være Deres Paarørende. Jeg siger den Lykke, og

ved Gud jeg mener det; ikke fordi jeg blot er den ubemidlede Sir Kobbert Klingston, og De den rige Lady Wrangel — Jeg har lært at undvære Rigdom, og foragter den aldeles i en andens Bærge; men jeg ærer dog den Rige, der tænker og handler som De. Jeg har længe hemmelig tilbødet Miss Jenni; førend jeg vovede at erklære mig, og uagtet Tauscheden paa begge Sider forraadte vore Hierters Tilsielighed, mere end Ord havde kunnet, saa holdt den Tanke, at hun besad en anseelig Formue, mig dog stedse tilbage.

Lady Wrangel.

Brave unge Mand! Jeg er stolt af at kunne regne Dem blandt mine Paarørende. De maae kiende mig og vide, hvor lidet jeg elsker at blande mig i Gistermaals Sager; men De og Jenni ere hinanden værdige, og De vil flkert blive lykkelige ved deres Forening. Hun kiender det rige anseelig Partie, man har tilbudet Dem; Deres Ufflag har fuldkommen lært hende at kiende Deres Tænkemaade. Det vilde da nu være overdreven og urimelig Stolthed, om De vilde tage det længer i Betænkning, ligesvem at begiere hende af hendes Fader.

Sir

Sir Robbert.

Dette har just været min Hensigt, da jeg valgte denne Tid til at besøge Dem. Jeg har ikke længer frngte, at Miss Jenni skulde tvivle, at jeg jo vilde tilbøde hende, om hun Intet eiede, uagtet Rettskaffenhed og Fornuft da vilde forbyde mig at gjøre det Skridt jeg nu har i Sinde. For nogle Dage siden har jeg sagt Miss Jenni det, som mit Hierte allerede længe har forraadt for hende, og dette var just det jeg nu vilde sige Dem, som min kiereste Paarørende.

Lady Wrangel.

Nu tør jeg da sige Dem, at det var mig der har ladet Dem tilbyde det rige Partie. Jeg vidste at De havde ofte seet Mistris Flogh; hun er ung, deilig og riig; men jeg vidste ogsaa at De elskede Miss Jenni Uncley for høit til, at imodtage en andens Haand. Jeg kiender tillige Deres Taushed, jeg vovede saaledes intet, og vilde derved ikkun give Dem Leilighed, at vise Miss Jenni Deres Tænkesmaade, og tillige betage Dem Deres Betænelighed.

(Miss Jenni kommer ind og har hørt dette Sidste, men Sir Robbert bliver hende ikke vaer.)

Sir Kobbert

(hastig.)

Og Miss Jenni veed, at dette Tilbud blot var opdigtet? Ha, Klingston! saa var din Lykke da ikkun en Drom! Hun veed jeg er Deres Paarevende; naar hun nu troer.

Tiende Scene.

De Forrige. Miss Jenni.

Miss Jenni.

Nei, Sir Kobbert! Deres Lykke skal ingen Drom være, saavidt det staaer i min Magt. Jeg forsikkrer Dem, intet i Verden kan bringe mig til at satte Mistanke imod Dem; men jeg beder Dem, stræb snart at formilde min Fader, han er endnu stedse opbragt imod Dem.

Tiende Scene.

De Forrige. Flink.

Flink.

Lord Hudschisben er steget af i Bertshuset, Mylady! Der lader han sig frisere og paaflæde. Befaler Mylady, at jeg skal lade ham tilbyde Kareten; thi han er kommet i

Ca=

Cabriolet, og det blæser. Uden Karet vilde hans Frisur igien komme i Vorden.

Lady Wrangel.

Han kan tilbyde ham den, Flink! og saa ville vi strax til Bordet.

Flink.

Ja, paa det Lav Mhlady! I den første Time bliver han sikkert ikke færdig, og det har jeg ogsaa sagt til Kokken, paa det han kan rette sig derefter med Anretningen.

Sir Kobbert.

Tillader De at jeg maae bruge Flink, for at anlægge en liden Contramine imod den naadig Lady Engraveds Miner, hvorved hun agter at sprengte den stakkels Lieutenant i Lusten.

Lady Wrangel.

Meget gierne Sir Kobbert! Jeg er overbevist om at denne Mine vil blive anlagt med forsigtig Eftertanke, saa at jeg uden Betænkelighed kan give mit Samtykke, og at vi andre kunne blive rolige i Huset, naar De lader den springe.

Sir Kobbert.

Tilforladelig Mhlady! Jeg skal ikke forglemme, at det er i Deres og ikke i Lady Engraveds Huus. jeg anlægger den.

(Damerne gaaer).

Ellevte Scene.

Sir Robbert. Flinck.

Sir Robbert.

Min gode Flinck! har Sir Philip seet ham her i Huset?

Flinck.

Ikke det jeg troer; thi han kom jo først i Aftes, strax efter Dem, Sir, og jeg har ikke været inde i Stuen.

Sir Robbert.

Godt! Saa skal jeg bede, han vil forlange ham i Tale, og at give sig ud for en forfulgt Autor, som har maattet forlade London, fordi han havde skrevet adskilligt til Fordeel for Friheds og Righeds Systemet, og nu vilde han udbede sig Tilladelse, at levere et Mesterstykke af hans Muse i Sir Philips Hænder, da han var bekiendt for en retfærdig og billigtænkende Mand. (Han tager Papirer op af Lommen og giver dem til Flinck) Disse Ark kan han da overlevere ham.

Flinck.

Men om han nu examinerer mig, da vilde Herr Autor bestaae meget slet, og neppe engang faae non contemnendum.

Sir

Sir Robbert.

O, min kiere Flinck! Examinationen vil ikke blive saa streng, desuden har han jo før fortalt mig, at han har lobet Skolen igien; noget er der da vel blevet hængende. En ydmyg Mine og et dybt Bux, naar Herr Autor leverer sit lærde Produkt i sin Mæcens Hænder, er alt hvad han har at iagttage, for at være vis paa en god Imodtagelse. Skulde Mæcenen siden virkelig fornaste sig, at ville bedømme den valgte Materie, og indlade sig i samme, da er nogle sprænglærde Rynker i Panden, og en dristig tillidsfuld Mine til sit eget Talent, fornøden, for at lade Mæcenen føle sin Incompetens og strax bringe ham til at tie.

Flinck.

Nogle latinske Sententser huffer jeg endnu, naar jeg bare forstod at anbringe dem til rette Tid, ja jeg troer saamænd min Fader havde Uret, da han paastod, at alle de Penge vare spildte, han havde anvendt, for at lade mig studere, og at jeg ikke duede til andet, end til den røde Kiole. Jeg skulde saamænd gjerne fundet have lege en Autor, ligesaa godt som saa mange andre; derimod har jeg aldrig havt Øyst til den røde Kiole.

Sir

Sir Robbert.

I den sidste Post har hans Fader vist havt Uret, min gode Flink! og jeg gratulere Riolen og ham selv, at han ikke har havt Lyst dertil. For Riolens Skyld var det at ønske, at alle de der vare i hans Forsætning, ville tænke som han tænker; og for hans egen Skyld er det tillige meget vel, at han ikke har valgt den; thi til at bære den med virkelig Ære, og for at kunne vente Forsømmelse i denne Rirole paa den lige Wei, dertil hører mere end almindelig Talent og Kundskab. Dog, jeg hører Sir Philip komme, han maae ikke finde os her.

(De gaaer).

Lovte Scene.

Sir Philip Ancley. (Siden Lady Engraved.)

Sir Philip

(alene i Tanker).

Hum, hum! Jeg kan ikke nægte, at jeg jo nodig vilde gjøre min Jenni imod. Hun er mit Kiere, mit eneste Barn — Jeg har alt for tydelig mærket, hvor meget hun holder af Sir Robbert — Men til ham skulde jeg give min Datter! en Mand der har saa forkeerte Grundsetninger — Nei, aldrig! —

des:

Desuden har Lady Engraved virkelig Ret. Hvad Fortrin skulde min Rigdom forskaffe min Datter, naar det ikke var den, at de Fornemste i Landet ønskede at ægte hende? — Nei, nei! Vel leve Frihed og Lighed! Men imellem Lord Hudschisben og Sir Robbere bliver dog en uendelig Forskiel. I den ene Post ere de ikkun lige, at de begge ere ubemidlede, men dog ikke heri aldeles lige; thi efter Rangtet eier Lord Hudschisben mindre end Intet, han skal være i Gield — Dog derpaa kan mine Penge raade Bod. Men Jenni — jeg maae sige hende op og forestille hende —

Lady Engraved

(som hører det sidste).

For Himlens Skyld, hvad vil De giøre, Sir Philip? Hvor kan De tænke at en ung Pige af Jennis Karakter skulde lade sig overtale ved fornuftige Grunde, saa længe hun elsker en anden? Nei Sir! De maae ikke lade et eneste Ord falde om det De har i Sinde. Jeg skal endogsaa forbyde Lord Hudschisben at tale om denne Sag. De maae først begynde med alvorlig at forbyde Sir Robbert Deres Huus. Jenni elsker Dem for høit og er for Indig en Datter til, at hun ligesuldt skulde tilstøde ham lønlig Udgang. De giver der-

imod

imod i Dag Deres Forsikkring til Lord Huds-
schisbey, at han skal ægte hende. Imidlers-
tid skal jeg nok søge at svarte Sir Robbert saa-
ledes for hende, at hun snart vil slaae ham
reent af Tankerne, hvilket hverken Deres Bes-
faling eller Forestilling kan nogentid tilveie-
bringe. Saa snart jeg seer hun bider paa Kro-
gen, skal Lord Hudschisbey faae et Bink af
mig, og saa vil en depot amoureux let udrette
det, som De nu just var paa Veien at for-
dærve for bestandig.

Sir Philip.

Meget vel udtænkt! Jeg nægter ikke My-
lady, der er ingen bedre oplagt til at bedrage
Fruentimmer end Fruentimmer. Jeg har og-
saa Marsag til at være vred paa Sir Robbert;
jeg kunde da formane min Jenni til at give
hendes frivillige Samtykke til Partiet med Lord
Hudschisbey; thi jeg vil aldeles ikke tvinge
hende; men mig synes, at heri er dog noget
Bedragerie, og det behager mig ikke.

Lady Engraved.

Ach, ha, ha! Bedragerier her, Bes-
dragerier der! skeer det ikke til Deres kiere
Jennis egen Fordeel? Er Sir Robbert vel
værdig Deres Datter? Kan hun giøre no-
get brillantere og fornemmere Partie end dette?

Men

Men der kommer nogen. Jeg har Deres Ord, jeg vil gaae.

(Hun gaaer).

Trettende Scene.

Sir Philip. — En Tiener, (siden Flink som Autor).

Tieneren.

Der er en Person uden for, Sir! som forlanger at tale med Dem.

Sir Philip.

Med mig? Hvorfra er han? Hvor veed han jeg er her?

Tieneren.

Han har ikke sagt mig andet, end bedet mig at melde ham hos Dem — Men kommer han der ikke selv? Paa den Maade havde han kundet spare mig Umagen.

(Gaaer).

Flink

(i en gammel lueslidt Kiøle med dyb Reverens).

(Gravitetisk) Det kunde forekomme Dem noget dristigt, min gunstige Mæcenas, Beskntter af undertrykkede Muse-Sønner! at jeg uden først at oppebie Deres Befaling, nærmer mig Deres blide Ansyn; men vi stakkels Skribentere maae alt for ofte erfare den Skiebne,

ne, ikke at faae Audience hos dem, som for- medelst deres store Siele- og endnu større Pen- ge- Eoner, ere af Guderne bestemte og fødte til at være sande Mæcenter, og dette især for- medelst deres Tieneres Malice og Dumhed, da de enten anmeldte os under det, Genierne fornærmende Navn af Tiggere, eller og slet ikke anmeldte os, fordi de antage den lueslidte Kiøle for Manden selv.

Sir Philip.

Han er altsaa en Skribent?

Flinck.

Underdanigst at opvarte Dem, Sir! og om jeg selv tør sige, ingen af de Ubetændelige, langt mindre Middelmaadige. Derfor har Misundelse ogsaa sværtet mig hos Ministrene. Jeg saae ingen Udveie til mit Udkomme, og har nu besluttet, for at undgaae Virkningen af Misundelse, nemlig Had og Forsølgelse, at leve i Fremtiden langt fra London, i en stille Hytte paa Landet. Det rygtedes for mig, at Sir Philip Ancley opholdt sig her. Hvo veed ikke, at Frihed og Lighed er hans Symbolum, just det samme som jeg har valgt mig, og som har opvaakt Fiendskab imod mig. Ha Sir! jeg kommer for at besværges Dem, at hæve mig og den gode Sag, ved Deres Indflydelse,
ved

ved Deres Formue, og jeg fordrister mig, at overlevere her en Afhandling i Deres Hænder, som jeg er overbevist om, vil finde Deres Bifald, og som jeg vil bede Dem, at tage under Deres Beskyttelse.

Sir Philip.

Taler den kun ikke om Formue=Deling, og lamenterer den ikke over Negerhandelen eller sligt, saa vil jeg læse den med Fornøielse.

Flinck

(forlegen, affides.)

Fanden veed ikke hvad den inderholder. (hvir) Sir! De behager at læse den, og De vil vist finde den efter Deres Smag.

Sir Philip.

Godt min gode Mand! Jeg seer den er ikke vidiløstig; jeg vil læse den i Haven, og han kan opholde sig her saa længe; men hvorfor vil han forlade London og begrave sit Pund paa Landet? Er Afhandlingen efter min Smag, saa tager jeg ham under min Beskyttelse. Han kan da reise tilbage igien, og han skal ikke sørge for sit Udkomme.

Flinck.

O, min Beskytter! Tillad at jeg giver mine Taknemmeligheds Taare frit Løb. (Han tager Torfladet op afommen). Men Ak! jeg

E

kan

saa ikke imodtage denne mig tiltænkte Godhed.
 Min Bestuening er fast; ligesom min Stald-
 broder Horats besang sin Mæcen, saa skal jeg
 og min Muse, saa længe jeg lever, synge De-
 res Lovtale; men det som Broder Horats ik-
 kun sang, det skal jeg søge at vise i Giernin-
 gen, nemlig: beatus ille, qui procul negotiis-
 paterna rura bobus exercet suis. Det er: jeg
 vil leve og døe paa Landet, langt fra den store
 utaknemmelige Hob, der ikke veed at skønne
 paa en Autor, som jeg er.

Sir Philip.

Ja, derom tale vi nærmere siden. Jeg
 gaaer nu for at læse i Roe, og finder ham her
 igien.

(Han gaaer.)

Tiortende Scene.

Flinck (ene.)

Gid den faae Skam der bliver her. (Han
 beseer sig i Speilet) Jo — jeg ligner ret akku-
 rat min salige Skolemester. Bidste den gode
 Mand, hvor meget den smule Lærdom jeg fik
 hos ham, er kommet mig til Nytte i Dag, da
 tør jeg sige, han vilde glæde sig i sin Grav.
 (Han klapper sig paa Kinderne) Du stod dig som

en

en Mand, min Dreng. Men naar han kommer tilbage, da maatte det ikke gaae saa godt! Hvo veed desuden, hvad det er for Tøi, som Sir Robbert flyede mig til ham?

(Han vil gaae.)

Femtende Scene.

Flinck. Sir Robbert.

Sir Robbert.

Naar Flinck! Har han forrettet sit Erinde?

Flinck.

Ganske herligt, Sir! Men nu vil jeg ogsaa smøre mine Støvler.

Sir Robbert.

Hvorfor saa hastig?

Flinck.

Jo, for det første, fordi han er nede i Haven og læser det, som De gav mig til ham. Han har bedet mig at blive her til han kom igien, og da maatte jeg maaſkee ikke slippe saa vel derfra.

Sir Robbert.

Naar! og for det Andet?

Flinck.

Fordi jeg ikke veed hvad der staaer i disse Papirer, og han vilde ikkun imodtage dem paa

Wilskaar, at intet om Formue-Deeling, Negerhandel eller Sligt, stod deri. Han er en hastig Mand. Naar nu saa var, saa kunde han faae i Sinde at begegne mig imod den Respekt man skulder en Autor, og dermed var jeg ikke tient.

Sir Robbert.

Na, derfor kan han være ganske rolig, min gode Flink! Der staaer saamænd ikke en Tøddel af det Dmtalede deri. Min Hovedhensigt er, at overbevise Sir Philip, at Miss Jennis Lykke mindst bliver gjort ved et fornemt Partie. Afhandlingen vil vist gjøre en god Virkning, naar han faaer Tid til at overveie den. Jeg kiender hans Hierte, jeg veed han elsker sin Datter; men alt hvad jeg i den Henseende kunde sige ham, vilde være forgieves. Lady Engraved har opirret ham imod mig, og det vilde desuden ikke somme sig for mig. — Derfor bad jeg ham at paatage sig denne Rolle.

Flink.

Jeg forstaaer Dem, Sir! De frygter at Lord Hudschesben. — O, der bruges kun et halvt Die til at blive vaer, hvor meget Miss Jenni elsker Dem. Men var jeg i Deres Sted,

Sted, da vilde jeg gjøre det meget hastigere og sikkrere.

Sir Robbert.

Og hvorledes da?

Flinck.

De spørger derom? Jeg vilde bortføre hende.

Sir Robbert.

Jh, Flinck. Af sligt et Middel betiener sig ingen ærlig Karl, og desuden, at skille Miss Jenni ved hendes Faders Kierlighed.

Flinck.

O! han vilde nok blive god iglen. Jeg saae jo selv for nogen Tid siden i London, at et Stykke blev opført paa Drurylanes Theater, hvori en Pige blev bortført, og hendes Fader var grumme vred i Begyndelsen, men tilsidst tilgav han dem begge to. Jeg vil just derfor ikke sige, at det var Ret, især da Faderen ellers var en meget god Mand; men han havde nu engang sat sig det i Hovedet, at hun ikke skulde ægte den, der siden førte hende bort. Havde De bare seet Stykket. Det var alt sammen saa fiint anlagt af de tvende Elskende, og Faderen blev paa den Maade dog tvunget til, at lade dem saae hinanden.

Sir Robbert.

Naar jeg havde seet det, siger han? —
Mener han at sige Forestillinger kunde foran-
dre min Tænkemaade? Nei min gode Glinck!
Jeg vilde have tænkt ligesom jeg nu tænker, og
tænkt ligesom han, der har seet det. — „Det
er ikke ret giort.“ — Ikkun paa den der ved
given Leilighed alligevel vilde være en Skielm,
giøre slike Forestillinger onde Indtryk; de
gode Sandheder derimod, giøre Indtryk paa
de Gode, som maaskee just ikke tænkte paa disse,
og giøre gode Indtryk om muligt, paa dem
der endnu ikke ere aldeles onde. Sir Phi-
lip er god, derfor er jeg overbevist, at min
Afhandling som han nu læser, vil udlette alle de
Indtryk, som Lady Engraveds Ondskab uma-
ger sig for at bibringe hans svage Side.

Sextende Scene.

De Forrige. Johnson

(simpelt paaflædt, omtrent som Glinck.)

Johnson

(siger ind af Døren.)

Mylord er vel nu ikke til Syne? Han
befalede mig at komme her Kloffen et.

Glinck.

Glinck.

Jeg skal strax besørge ham meldt, min gode Mester Johnson. Bliv imidlertid her. (til Sir Robbert) Jeg maae løbe, for at nedlægge min Værdighed med Kiolen, imens det endnu kan skee uden Opsigt. (gaaer.)

Sir Robbert.
Jeg vil ogsaa gaae, paa det Sir Philip ikke skal finde mig her. (Gaaer.)

Syttende Scene.

Johnson (ene.)

Armod, Armod! Hvad er du dog en trykkende Byrde. — Vel har jeg læst, at du var Naturens Barn, at ethvert Menneske, strax i den naturlige Ligheds Tilstand, blev født til Verden under dit Nag; men det er en Usandhed! Skulde Skaberens da have tænkt saa umildt mod Mennesket alene? Finder ikke ethvert Dyr sine naturlige Fornødenheder her paa Jorden? Mennesket blev givet Forstand, til at forskaffe sig dem, og Dyrene Sandser, for at finde dem; men de ere der, lige saavel for det naturlige, noisomme Menneske, som for Dyret. Naturen beredte Melk i Modersens Bryst, for det spæde Barn saavel som

for Dvrets Unger, og efter Naturens Bud
 mader Fuglen sin Unge indtil den selv kan søge
 Føden. — Barnet fødes saaledes ikke fattig
 til Verden, thi det finder strax sin Fornøden-
 hed, og Dvret ligeledes sin. Ikkun det til-
 voksende Menneſke, jo længere det fradrages
 ſin naturlige Tilſtand, er ſom ofteſt, Armodſ
 Tyrannie underkaſtet. — Ikke af Naturen,
 men af den Statskunſt, der forbynder Menne-
 ſker i Staten at arbejde det de forſtaaer, uden
 at de førſt betale for denne Tillaedſe, forinden
 de har erhvervet noget og kan betale. Af
 denne Statskunſt, er Armod et værdigt Fo-
 ſter. — Naar det frie noiſomme Menneſke
 kunde ſee den Riges Gulddynge med Eige-
 dighed, tvinges den af Statskunſt tyrannise-
 rede Børgere, til at blive den Riges arme
 Slave. — Mig ſynes jeg hører Mylords
 Stemme. Den Mand er et Menſter for de
 rige Folk. Han ſaaer viſt gierne Naturen
 indſat igien i ſine Rettigheder.

At.

Attende Scene.

Lord Wrangel. Sir Philip. Johnson.

Sir Philip

(Med Afhandlingen i Haanden; til Lord Wrangel.)

Som sagt, Mylord! Jeg læste aldrig noget der gjorde større Indtryk paa mig. Jeg er ret glad og kunde ikke have læst det paa en beleiligere Tid; thi jeg var nær ved at giøre en dum Streg; men der har vi vor Autor. (Han seer paa Afhandlingen og griber med den ene Haand i Lommen efter Guld) (til Johnson.) Min kiære Mand! Det er mig meget kiert, at jeg har lært at kiende ham. (Han nærmer sig til ham med Dinene paa Papirerne, og vil give ham noget Guld i Haanden.) Tag imod dette til et lidet Beviis paa min Erkiendtlighed. Denne liden Afhandling beholder jeg. Han har vel en Afskrift deraf; thi den bør trykkes.

Johnson

(Seer forlegen snart paa Sir Philip, snart paa Lord Wrangel, endelig siger han.)

Men disse Penge Sir! — hvormed har jeg fortient —

Sir Philip

(vender sig om, sætter sig ved et Skriverbord, og tager fat paa Pen og et Stykke Papir.)

Disse Penge ere hans Honorarium. Men nu vil jeg bede om Autors Navn. Som

sagt, jeg slipper ham ikke. Han maae endelig love mig at vende tilbage til London igien. Imidlertid Navnet?

Johnson.
Mit Navn Sir! — Mit Navn er Johnson.

Lord Wrangel
(Som har mærket Feiltagelsen; men ikke ladet sig mærke.)

Min kiere Johnson! saa er vel mit Tilbud forgievet?

Johnson.
Ingenlunde Mylord! aldrig skal jeg være saa uskionsom. Dem kunde det være ligegyldigt, om De havde en Skoemager meer eller mindre paa Deres Gods; men da De har taget sig af mig, saa vilde jeg ikke være Mester i London, om jeg end kunde blive det, og om man saa vilde give mig Penge til, oven i Kjøbet. Er det derfor Sir! saa vil jeg bede Dem at tage Deres Guld tilbage.

(Han lægger det paa Bordet.)

Sir Philip

(opmærksom og forundret.)

Han er Skoemager, siger han, og Autor
tillige?

John:

Johnson.
Ja, Sir! Jeg troer at kunne sne Skoe, saa godt som den bedste Laugsmester i London; men det andet Navn De behager at tillægge mig, tilkommer mig aldeles ikke.

Sir Philip

(betragter ham.)

Hvor er jeg henne? Leverede han mig ikke nyligen denne Afhandling, og sagde han ikke, at han var Forfatteren?

Johnson.

De tilgiver Sir! De tager visseligen Feil. Jeg har ikke havt den Ære at tale før med Dem i Dag. Jeg kom nylig ind i Bærelset, og Hines sagde mig, jeg skulde her oppebie Mylords Ankomst.

Sir Philip.

Var der ingen her i Bærelset, da han kom ind?

Johnson.

Ingen uden Kammerdieneren, som jeg allerede har nævnet og Sir Robbert.

Sir Philip.

Det er en forunderlig Tildragelse. Den Mand som jeg talde med, lignede ham dog, og nu jeg seer næiere til, er han dog ikke den samme. Men er Lykken god, saa melder han

han sig nok igien. En Autor, trængende som han syntes at være, lader ikke saaledes sit lærde Produkt ubelønnet i Stikken.

Johnson.

Det er da en Feiltagelse Sir! Pengene ligge paa Bordet.

Sir Philip.

Er han trængende, Mester Johnson, saa behold dem. Jeg vil, jeg maae strax betale noget af paa min Gield! Vi Rige ere vante til at kobe dyrt enhver Forlystelse, og tidt maae vi betale Kiedsommelighed og Misforneielse oven i Kjøbet. Jeg kan desuden ikke betale for dyrt den behagelige Følelse, som Giennemlæsningen af disse Blade have opvakt i min Siel.

Johnson.

For kort siden var jeg trængende Sir; men nu ikke mere. Mylord har jeg at takke for at jeg ikke er det. Jeg kan arbeide, jeg kan rigelig fortjene mit Brød; men jeg havde Intet i Forveien at betale Tilladelsen med til at arbeide. Uden denne Tilladelse maatte jeg frygte for Straf naar jeg arbeidede, og vente at døe af Sult, naar jeg ikke arbeidede, frygte for Galgen naar jeg stjal og for Straf og Haar naar jeg tiggede. Mylord har givet mig Til-

la-

ladelse at nedsætte mig paa hans Gods. Nu trænger jeg ikke til Hielp, saa længe jeg har Helbred, og den Rige der behøver Skoe, trænger nu lige saa meget til mig, som jeg til ham. Vil De virkelig giøre en Belgierning Sir! saa sæt disse Penge, som jeg nu ikke behøver, ud til en Belønning for den Skribent, der har Hierte og Hoved nok, til at overbevise sine Medborgere om den Ulykke, der forvoldes af alt det der kaldes Monopolium, Privilegium eller Laug, og som kan overtynde de Monopolister der forsøgte den Fordeel de for Dieblikke drage af deres Medborgeres Ruin, hvor uretfærdig de tillige handle, endog imod deres eget Afkom og imod Staten og Efterlægten i Almindelighed.

Sir Philip.

Han taler jo som en Bog, Mester Johnson. Han lader til at være en Politikus.

Johnson.

Jeg er Skoemager, Sir! og har ofte hørt sige: Skoemager bliv ved din Læst. Vilde jeg blande mig i Statsfager, eller i Ting som jeg ikke forstaaer, da var jeg en Nar: men fordi jeg sner Skoe, er jeg dog et Menneske der skal bruge sin Forstand, og der bliver mig stedse en Times Tid tilovers om Dagen,

gen, hvor jeg da finder Fornsielse i at eftertænke et og andet, som ethvert Menneske burde eftertænke. De kan troe, den som ikke har passet Skoen, kan ikke sige hvor den trykkes, først naar Barmen har brændt sig, kender det Virkningen af Ilden: Den Rige søler saaledes ikke, hvorledes Armod trykkes, og det brændte Barn kan bedst bedømme Ildens Virkning.

Sir Philip.

Han læser vel ogsaa en Deel, min gode Mester Johnson! thi alt dette kan han ikke have af sig selv.

Johnson.

Til at læse meget har jeg ingen Tid, Sir! at fortiene Underholdning med mine Hænder, er blevet min Lod. Var jeg sat i den Stilling, hvori jeg skulde tiene mig og mine Medborgere med mit Hoved og med min Pen, jeg skulde da tilvisse læse alt hvad jeg kunde overkomme; jeg tænker det gaaer de Lærde og Embedsmænd med Læsning, som det gaaer os Smaafolk, naar vi høre opmærksom paa en Præken. Er det Baas Præsten siger os — Naar da har vi saa vore egne Tanker for os, og bliver derved ofte nødt til selv at tænke, som vi ellers ikke havde giort. — Er det han siger
godt

godt og grundigt, saa lærer vi derved mangen Gang et og andet, som vi endnu ikke vidste, eller som ikke er faldet os selv i Tankerne.

Lord Wrangel.

Hvad siger De til denne naturlige Philosophie, Sir!

Sir Philip.

Jeg beundrer den Mylord, og er vred paa Skiebnen der gjorde denne Mand til Skoemager.

Johnson.

Det maae De sandeligen ikke være, Sir! Jeg er fornøiet med denne Skiebne; jeg veed at jeg er en god Skoemager; men jeg var maaskee blevet en maadelig Statsmand. At kunne see Feil, og at undgaae dem, er to meget forskiellige Ting. Desuden vilde en mere kunstlet Opdragelse, som jeg da vilde have nydt, istedet for den jeg nu nød, maaskee reent have fordærvet det, som Naturen nu har givet mig Anlæg til.

Lord Wrangel.

Vil han komme med mig i min Skriversstue, min gode Johnson, saa skal han faae Kontrakten. — De tillader Sir, ikkun et Dieblit. Jeg skal strax være her igien.

Nit.

Nittende Scene.

Sir Philip, siden Lord Williams.

Sir Philip

(Sætter sig ned og læser i Afhandlingen.)

„Den fornemme Præker leer da af den rige Daares Forsængelighed, som gjorde sin Datter til et Offer. De sextenåbnede Damer trække Kynder paa den høiadelige Næse, hver Gang Mandens Rang giver Konen en af de øverste Etiquet-Pladser i Selskabet. Manden døer, hendes Ungdom, hendes Skønhed tilligemed hendes Midler, blev et Kov for den Uværdige; trængende og hielpeløs stirrer hendes Dine grædende, om hun endnu har Taare tilbage, paa opvoksende Børn, som maaskee den høie Families Hoimod føder med en stolt Haand, eller som maaskee, forglemt af Alle, maae sukke og lide Kummer med deres Moder.“

Lord Williams

(Kommer hastig ind.)

For Pokker, Sir Philip! hvor var De henne? Jeg har søgt Dem hele Haven igiennem. Man havde sagt mig, at De var der, og nu finder jeg Dem her i alvorlig Læsning. (Han seer paa ham.) Seer jeg ret? — Jeg troer De har Taare i Øiet.

Sir

Sir Philip.

Det forundrer Dem, kiere Sir, og De har Ret. Man faaer mig ellers ikke saa let til at fælde Taare.

Lord Williams.

Hvad er da Anledningen, Sir! De har dog ikke faaet Efterretning om et betydeligt Tab? eller har De maaskee —

Sir Philip.

Nei tværtimod. Jeg blevet reddet fra et betydeligt Tab. Jeg var paa Veien at giøre min Jenni, min egen gode Jenni til et Offer for min Forsængelighed. Disse Blade har bragt mig til mig selv igien. Har De Lyst — Har De nogen Følelse for Sandhed, saa læs!

Lord Williams

(tager Afhandlingen og læser Mottoet).

“Den gamle Adels ligner gamle Huse. Begge burde efter Tingenes Natur, blive mindre værd fra Aar til Aar. De gamle Huse tabe stedse mere af deres Værdie; men jo ældre Adelen er, jo mere Værdie vil man tvinge os til at give den.” — Igien noget af vor nymodens Piæt. Gid Fanden læse det Løi! De der skriver mod Adelen og sigt, ønske

D

maas

maaffee meest i Hjertet at være Adels, og de skrive af bare Misundelse.

Sir Philip.

Desværre for dem, naar saa er; men derfor bliver Sandhed dog stedse Sandhed.

Lord Williams.

Med Deres Sandhed, Sir! en smuk Sandhed, at gjøre Folk galne i Hovedet — at opvække Had og Misundelse hos en Stand mod den anden.

Sir Philip.

Jeg forsikrer Dem, Mylord! at denne liben Afhandling har just gjort den modsatte Virkning hos mig. Jeg tilstaaer Dem min Svaghed; jeg er riig, som De veed, og det var nær ved at Lady Engraved havde overtalet mig til at troe: jeg ikke kunde være ganske lykkelig, uden at blive Adelsmand, og hun havde nær faaet min Forsængelighed til at gjøre endnu et Skridt, som tidlig eller sildig vilde have kostet mig min Roelighed — Jeg misundte virkelig Adelen sine tilsyneladende Fortrin; men jeg er i en halv Time fuldkommen blevet helbredet for denne Misundelsens Sygdom, og i Fremtiden vil jeg agte og ære Manden, naar han er retskaffen, enten hans Prædikat er

Adel

Udel eller ikke, og med sømmelig Beskedenhed maale mit Værd med Mandens Værd.

Lord Williams.

Har vi ikke nu der igien, hvad jeg saa tidt har sagt. — Disse philosophiske Grillen ere smitsomme som Pesten. Bort med det Kram. (Han kaster Afhandlingen paa Bordet.) Man kunde selv paa sine gamle Dage blive smittet; derfor vil jeg ikke læse det.

Tyvende Scene.

De Forrige. En Tiener fører Lord Huds-
schisbey ind. Stumme Complimenter
Tjeneren gaaer.

Lord Hudschisbey.

Jeg frygter jeg har ladet Selskabet vente for længe; thi paa Landet spiser man i Alminde-
delighed tidligere end i Byen.

Lord Williams.

Lord Wrangels Huus, er heri en Und-
tagelse Mylord! Han holder meget af en lang
Formiddag.

Lord Hudschisbey.

Ja, han har stedse været meget for at
arbejde; men jeg begriber ikke, hvormed han nu
kan

Kan fordrive Tiden, siden han reent har staaet sig fra Verden. Som jeg hører, saa er han ingen Elsker af Jagt, og den er dog næsten det eneste der kan moere paa Landet.

Lord Williams.

(For sig.) Jeg vil gaae, jeg har lovet at underrette Lady Engraved om hans Ankomst.

(Han gaaer.)

En og tyvende Scene.

Lord Hudschisben. Sir Philip.

Lord Hudschisben.

Har de længe opholdt Dem her? eller om jeg maae spørge? De er maaskee —

Sir Philip

(falder ham i Ordet.)

En Ben af Huset.

Lord Hudschisben.

Formodentlig da ogsaa en Bekiendter af Sir Philip? Man har sagt mig, at han er her paa nærværende Tid.

Sir Philip.

Jeg kiender meget godt — meget lidet vilde jeg sige, til Sir Philip. Dog kan jeg sige Dem, Mylord! at han kom hertil i Gaar.

Lord

Lord Hudschisbey.

Han bliver her dog nogle Dage endnu? —
Miss Jenni Uncley er ogsaa her —

Sir Philip.

Jeg troer ikke at han har bestemt sin Op-
holdstid; dog formoder jeg, at han endnu i
Dag reiser hærfra med Miss Jenni.

Lord Hudschisbey.

Det er dog ganske stridende mod min Es-
terretning.

Sir Philip.

De staaer maaskee i Korrespondents med
ham? Ja, naar saa er, da veed De det vist
bedre end jeg. Det er en Mand, som er riig,
som har en smuk og en eneste Datter. Altsaa
er det naturligt, at De har søgt hans Be-
kiendtskab.

Lord Hudschisbey.

(Med en foragtede Tone.) Segt hans Be-
kiendtskab? — Nei Sir! Det har Lord Hud-
schisbey vel neppe giort; men han har ofte
besøgt mig, og jeg har adskillige Gange havt
Leilighed til at vise ham betydelige Tjenester.
Han skulde vel ikke have yttret sig med noget
for Dem? thi imellem os at sige, saa har han
længe ønsket hemmelig, at jeg vilde ægte hans

Datter. — Men den Charge jeg beklæder og min Familie, har hidindtil lagt Vanskeligheder i Veien. Jeg tilstaaer hun er smuk og vel opdraget. Mais c'est pourtant toujours la Fille d'un roturier.

Sir Philip

(tager sin Stof, sætter Hatten paa Hovedet og gaaer sin Vej uden at svare.)

To og tyvende Scene.

Lord Hudschisbey

(ene, seer med Forundring efter ham.)

Naa! Jeg maae tilstaae, det er nogle høflige Herrer. De gaae begge tausse fra mig.

Tre og tyvende Scene.

Lord Hudschisbey. Lady Engraved,

Lord Hudschisbey

(gaaer hende i Møde.)

Ha, Mylady! Hvor megen Tak skylder jeg Dem ikke, for den gode Leilighed De forskaffer mig, at tale med Jennis Fader. De har dog talet med ham i Forveien? Alle Ting ere vel bragte i Rigtighed?

Lady

Lady Engraved.

O, han er en Mand, som man kan dreie og lede efter Behag. Jeg vil kun i en Hast fortælle Dem, thi vi blive vist ikke længe alene. Sir Philip har lovet, endnu i Dag at give Dem sit Samtykke; men De maae ikke lade Dem mærke det allermindste dermed; ligesaa lidet for Miss Jenni om Deres Hensigt. Hun er endnu ganske forgabet i Sir Robbert; men jeg skal nok skaffe denne unge Herre paa Døren. Gjør ikkun som jeg beder Dem, og lad mig saa sørge for Resten.

Lord Hudschißben.

Jeg skal nøie efterleve Deres Befaling, Mylady! Saa er den gamle Ræv dog kommet i Saxen, og den unge Herr Lieutenant, der saa længe har været mig modbydelig, faaer en lang Næse. Jo, Jenni var nok ogsaa en Steg for hans Mund. — Men tys! der kommer nogen.

Fire og tyvende Scene.

De Forrige. Lord Wrangel. Lord
Williams. Lady Wrangel. Miss
Jenni Ancley.

Lady Wrangel
(til Lady Engraved.)

De har været saa artig, Mylady! at
gaae i mit Sted som Bertinde.

Lord Hudschiſben.

Jeg kom først for nogle Dieblik siden,
Mylady! og jeg var saa frie, at lade mig
føre uanmeldt ind i Bærelset.

Lord Wrangel.

For denne Frihed ſkal De ret have Tak,
Mylord! Paa Landet kiende vi ingen ſtive
Hof-Etiketter. Frihed er her vort Symbo-
lum, og den er den Guddom vi dyrke, ſaa
meget ſom Omſtændighederne tillade det. —
Men hvor bliver min Ven, Sir Philtp, af?

Miss Jenni.

Han er formodentlig i Haven; jeg vil
kalde paa ham, om De tillader det.

Lord Williams.

Nei, nei! Det ſkal De paa min Vre
ikke. De kan ſaae ſpadſeret nok eſter Bordet.

Jeg vil ſøge ham op.

(gaaer.)

Lady

Lady Wrangel

(raaber efter ham.)

Sir Robbert er der ogsaa formodentlig.
Behag at tage ham med Dem.

Fem og tyvende Scene.

De Forrige, (foruden Lord Williams.)

Lady Engraved.

Jeg skulde næsten tvivle derom, Mylady! Mig synes Folkene sagde for nylig, at han var gaaet paa Jagt.

Miss Jenni.

Den Efterretning er nok ikke rigtig; thi tager jeg ikke Feil, da har jeg nyligen seet ham gaae i Haven. Han er desuden ingen stor Elsker af Jagt, efter hans egne Ord.

Lady Engraved.

Hum! da har man dog forsinkret mig om det Modsatte. Han skal glemme baade Mad og Drikke for slige Forlystelser, naar det stikker ham; man kan desuden ikke troe hvad slige unge Herrer forsikre os Fruentimmer om dem selv. De kan troe Miss, man kan ikke være forsigtig nok — (til Lord Hudschiebep.) Ikke sandt, Mylord! Man kan ikke troe Jer unge Herrer alt for vel.

Lord Hudschißben.

Mylady! De søger at sætte mig i god Kredit hos den deilige Miss Jenni. Dog haaber jeg, at De tænker for billigt, min deilige Miss, til ikke at ville giøre Undtagelse fra denne almindelige Regel, til min Fordeel.

Miss Jenni.

De kan vist troe, Mylord! Jeg giør Undtagelser fra denne almindelige Regel, som De selv behager at kalde den.

Lord Wrangel

(seer ud af Vinduet til Haven.)

Naa! Nu faae vi da endelig Selskabet samlet.

Sex og tyvende Scene.

De Forrige. Lord Williams. Sir Philip (strax efter) Sir Robbert.

Sir Philip

(til Jenni.)

Min Datter! Bognen er forspændt. (til Lady Wrangel) Mylady! De tillader at vi komme igien paa en beleiligere Tid. (til Lord Wrangel) Mylord! Jeg beder Dem; bliv ved at beære mig med Deres Benskab. De skal vist ikke have givet det til en Uværdig.

Lord

Lord Hudschiſſen
(Affides til Lady Engraved.)

Er denne Mand Sir Philip? Min Gud! hvor uforsigtig har jeg da været. (høit forlegen til Sir Philip.) Sir! Jeg beder Dem om Forladelse; men De er virkelig selv Skyld i min Feiltagelse. De vilde ikke tilkiendegive Dem — Jeg formodede det halvveis — og derfor —

Sir Philip.

Og derfor tilkiendegav De Dem ſaa meget ſnarere for mig.

Lady Engraved.

Har De allerede ſeet hinanden, mine Herrer! Jeg forſtaaer og begriber ikke et Ord af alt dette.

Sir Philip.

Nylord kan give Dem den bedſte Eſterretning. Jeg er Deres underdanigſte Tjener! (til Jenni) Kom min Datter.

(Han vil gaae)

Lady Brangel.

De ſpiſer dog forſt til Middag? Der ee ferberet.

Sir

Sir Philip.

De tilgiver, Mylady! Dertil veed jeg forvel hoed jeg skulder Deres Huus, min Ære og mit Helbred.

(Lady Engraved og Lord Hudschiebey tale
sige med hinanden).

Lord Wrangel.

De veed, min Ven, at De har Deres fuldkomne Frihed; og naar De saa pludselig vil forlade os, saa er jeg vis paa, at De har Deres guldige Aarsager.

(Sir Robbert kommer nu ubemærket ind, op-
holder sig i Baggrunden og hører op-
mærksom til).

Lady Engraved
(heftig).

Sir Philip! De erindrer sig dog det Løfte De har gjort mig? Reiser De førend det er opfyldt, saa er De ingen ærlig Mand.

Sir Philip.

Naar den der er bestiaalet, kommer efter det Etiaalne, og tager sit Gods tilbage igien, er ikke derfor en ærlig Mand; saa vil jeg heller ikke være det.

Lady Engraved.

De bliver uartig Sir! De forglemmer til hvem De taler, og at det ikke er mig alene,
som

som De fornærmer; men tillige en Mand, der kan og sikkert vil vide at hævne min og hans egen Fornærmelse.

Sir Philip

(seer med en foragtelig Mine paa hende, i Secretet for Svar).

Lord Hudschibben

(affides til Lady Enaraved).

For Himlens Skyld, Mylady! De for-
dærver alting med Deres Hidsigthed. (Høit til
Sir Philip) Sir! Jeg begriber Aarsagen til
Deres Beslutning. Jeg forsikkrer Dem, jeg
meente ikke et eneste Ord af alt det jeg sagde
Dem ved vor Samtale. Jeg kiendte Dem
ikke, og det er saa min Bane, at sætte Prøve
paa Folks Tællemaade, for at lære, hvor-
vidt jeg kan slaae Vid til dem, og jeg forsikkrer,
at De fik min Høiagtelse i en høi Grad, end-
skiøndt De var mig ubekiendt, uagtet De ved
mine sidste Ord satte Hatten paa og gik stolt
fra mig. Mylady behager at være mit Vid-
ne. Hun kom ind, just da De forlod mig.
Jeg vilde fortælle hende alting; i det samme
kom Selfabet.

Sir Philip

(bitter spodik).

O, Mylord! De behøver saamænd in-
tet Vidnesbyrd. Deres Fortælling har alt
for

for stærk Præg af Sandhed. Prøven De vilde sætte paa den Ubekjendte var altsaa, om han var lettroende nok, til at antage Deres Bindmagerie for Sandhed? Jo, rigtig nok. En som ikkun kjendte Sir Philip Ancley saa lidet, kunde De læt have gjort trofskyldig. Husker jeg ret, saa paastod jeg at have kun lidet Bekjendtskab til ham; jeg kommer endnu til at bede Dem om Forladelse; Mylord, for denne Paastand; der har gjort, at Prøven er faldet saa uheldig ud mod Dem selv. (til Jenni, tager hende ved Haanden). Min Jenni! vi reise.

Lady Engraved

(stedse heftig.)

Taalder De denne Fornærmelse, Mylord!
Saa er De en Feig, som —

Lord Hudschibben

(falder hende hastig i Ordet, affides til
Lady Engraved.

Men De har jo befaleet mig, ikke at lade mig mærke med noget for Jenni.

Lady Engraved.

Ha! Da det nu er kommet saa vidt, saa hjælper ingen Forstillelse mere. Sir Philip har i Dag givet mig sin caval — nær havde jeg sagt: Cavaleer Parole. Nei, den Stak-
kel!

kel! saa lykkelig er han ikke, at kunne give den. Han har givet mig sit Ord derpaa, at Jenni skulde ægte Lord Hudschidsben. (til Lord Hudschidsben) Jeg har udrettet Deres Commission, Mylord! Deres Tilbud er blevet antaget, og jeg forlanger at dette Bøfte skal holdes.

Sir Philip.

Meget viselig, at de gjør Undtagelsen i Henseende til Cavaleers Parolen; thi da vilde De vel ikke ansee Forbindeligheden for saa vigtig. (til Jenni) Er du færdig, Jenni?

Lord Hudschidsben.

De har antaget mit Tilbud! Sir! Jeg holder Dem ved Deres Ord, som De har givet Mylady paa mine Begne.

Sir Philip.

O, Mylord! Jeg forsikkrer Dem, jeg meente ikke et Ord af alt det jeg har sagt til Mylady. Det er saa min Bane, at sætte Prøve paa Folks Tænkemaade, for at lære, hvorvidt jeg kan slaae Lid til dem, og jeg forsikkrer Dem: Myladys Forslag har jeg anseet med den fuldkomneste Foragt, saa snart jeg kom til at eftertænke den Samtale vi havde med hinanden. Lord Williams behager at
være

være mit Vidne; jeg fortalte ham det just i det samme De kom ind.

Lord Hudschiſben.

Sir! De driver Deres Uforskammenhed for vidt.

Sir Philip.

Skulde jeg virkelig have været heldig nok i min Parodie over Deres Mylord?

Lord Hudschiſben.

Jeg forlanger Satisfaction, Sir!

Sir Philip.

Ei, ei! De forglemmer, at jeg er en Noturier.

Lord Hudschiſben.

Ja, det viser Deres hele Adfærd.

Lady Wrangel.

Og Deres Mylord, at De glemmer her er Damer tilstede.

Lord Hudschiſben.

De tilgiver Mylady! Men min Rang, min Charge, min Ære, taaler ikke slige Fornøer melser. (Han griber til Kaarden.)

(Lord Wrangel og Lord Williams gribe ham paa eengang i Armen.)

Lord

Lord Wrangel.

De behager at vælge et andet Sted, for at vise Deres Mod. Her paa dette Sted maatte det ikke være ret anbragt, da De kan være forviffet om at finde Forhindringer, og man kunde saa let falde paa, at drage Deres Mod aldeles i Tvivl.

Sir Robbert

(træder frem med et Brev i Haanden.)

(For sig.) Nu er det Tid. Han fortjener ingen Skaansel mere. Jeg maae giøre Ende paa Legen. (hoir) Kiender De dette Brev, Mylord!

Lord Hudschisben

(beseer Brevet i Sir Robberts Haand.)

Hvorledes kommer De til mit Brev? Sir!

Sir Robbert.

Min Ven, Capitaine Elphing har leveret mig det, med Tilfætning, at jeg maatte nævne hans Navn for Dem. Han har faaet det af Mistris Kenwold, til hvem De havde anbetroet det som et Kierligheds Offer. Skulde De maaskee enten ved den der har havt Brevet, eller ved den der nu besidder det, finde Dem fornærmet; saa har jeg paa begge Personers Begne, herved den Fornsielse, at tilbynde al den Satisfaction De maatte forlange.

E

Lord

Lord Hubschitsben.

Brevet hører mig til.

(Han griber efter det.)

Sir Robbert

(holder det fra ham.)

Endnu er det i mit Bærg, Mylord!
og først maae jeg tilbyde den Person det, hvis
Navn staaer underskrevet. (Han giver Brevet
til Jenni).

Miss Jenni

(læser det sagte. De ere alle opmærksomme.)

Sir Robbert

(tager endnu et Brev af Lommen, til Lady Engraved.)

Jeg har ligeledes et Brev at levere til
Dem, Mylady! Deres deilige lille Mynde har
forskaffet mig denne Bre. Den kom nys
løbende dermed, ud af Deres Bærelse og ned
i Haven, Jeg blev ikke lidet forundret over at
finde mit Navn, skrevet med Deres Haand
under en Kierligheds Billet til en lille Pige.
Kortet var meget vel blandet, Mylady. Det
var ikkun et Uheld, at det ved Givningen
faldt under Bordet.

Lady Engraved

(Snapper Brevet fra ham og river det i Stykker
med forstilt Contenance.)

Miss Jenni

(holder op at læse.)

Og De kunde være nedrig nok, Mylord!
at tilskrive Dem selv et Kierligheds Brev i
mit

mit Navn, og har endda villet bruge det til et
Offer for en anden Kierlighed?

Sir Philip

(tager Brevet fra hende og læser.)

(Efter at han har læst.) Nederdrægtige! —

Hvorvidt har Du vovet at drive Din Ubluehed?

Lord Hudschiſſen

(med forstilt Noelighed.)

Ha, ha, ha, ha. At tage et Spøg saa
alvorligt op! (Han vil kysse Jennis Haand). Jeg
forsikkrer Dem Miss —

Sir Philip

(holder ham fra hende, varmt med Værdighed.)

Bort Usling! Skjul Din Skam, der
hvor Du hører hjemme, under Din Charges
Maske; men vogt Dig for den fornærmende
Faders Hevn, naar Du viser Dig uden for
Dit Hiem, hvor Din Charge ikke beskytter
Dig. Pak Dig, siger jeg, og lær af en Ko-
turier, som Din Dumbhed foragter, det som
Din høiadelige Fader har glemt at indprente
Dig, at den fornærmede Natur ei bryder sig
om Love.

Lord Hudschiſſen

(retirerer sig til Døren.)

Jeg beklammer mig lidet om Deres Hevn.
Gid De var Adelsmand! da skulde De see —

Lady Engraved.

Jeg vil følge Dem, Mylord! Kom imidlertid i mit Børelse. Vi vil strax lade spænde for Bognene og kjøre til mit Lustslot, og der gjøre os ret tilgode over disse Instige Tildragelser. Ha, ha, ha.

(Gaaer med Lord Hudschisbey.)

Lord Williams.

Jeg skal bestille Bognene.

(Gaaer ud til en anden Side.)

Syv og tyvende Scene.

De Forrige. (Undtagen Lady Engraved, Lord Hudschisbey og Lord Williams.)

Sir Philip

(kalder Jenni om Halsen.)

Min Jenni! Jeg var paa Veien at gjøre Dig til et Offer for dette Uffkum. Dig maae jeg bede om Forladelse. Tilgiv Din Fader!

Miss Jenni

(kysser hans Haand.)

Min Fader!

Sir Philip.

Myldady! Mylord! Ved at indlade mig med hin Dievel i Fruentimmer-Skikkelse, har jeg givet Anledning til ubehagelige Optrin i Deres Huus — Jeg er virkelig undseelig.

Lady

Lady Wrangel.

Jeg nægter ikke, Sir! De havde ikke været de behageligste; men jeg seer tillige, at de vare uundgaaelige, naar mit Onske skulde opfyldes. De tilstaaer nu selv, at De skylder Miss Jenni en Erstatning.

Lord Wrangel.

Vær rolig min Ven! De har opført sig som det sommer en Mand. Jeg havde neppe havt Deres Contenance, som een saa fornærmet Fader. Dog, bedre er bedre; thi Røvelser hielpé ikke der, hvor Ondskab er blandet med Dumhed og Ahnestolthed.

Otte og tyvende Scene.

De Forrige. Lord Williams.

Lord Williams.

Udbrig forrettede jeg noget Erinde med større Fornøielse. Hestene ere allerede forspændte. Sy! den Lord er en elendig Karl. De maae paa min Ære laane mig Deres Bog, Skrift eller hvad det er, Sir! Nu har jeg faaet Lust til at læse det, da det har forandret Deres Forsæt, at give Deres Datter til ham.

Lady Wrangel.

Et Skrift har bragt Dem paa andre Tanker? siger Lord Williams; hvorledes det?

Sir Philip.

Jeg skammer mig næsten ved at fortælle det. En Mand, som gav sig ud for en forfulgt Autor, leverede mig forhen en Afhandling. Jeg læste den og fattede strax den Beslutning, i det mindste aldrig at gifte min Datter med Lord Hudschisben. Sid jeg havde den gode Mand her! Jeg skylder ham uendelig meget.

Lady Wrangel.

Jeg torde næsten giette mig til denne Autor. Naar jeg nu skaffer ham tilstede, vilde De da? —

Sir Philip.

Være Dem uendelig forbunden, Mnlady!

Lady Wrangel

(affides til Sir Robbert).

Var det ikke dette Grinde, De gav Flinck?

Sir Robbert.

Jeg vil ikke længer nægte det.

(Lady Wrangel ringer).

Vi og tyvende Scene.

De Forrige. Flinck (kommer ind).

Lady Wrangel.

Her seer De Autoren, Sir!

Sir

Sir Philip

(glad ham i Møde).

Ja, det er ham rigtig nok.

Lady Wrangel.

Min Kammertiener er blevet til Autor?

Flinck.

Ja, Mylord! I det mindste Autors
Amanuensis.

Lord Wrangel.

Og Autoren?

Flinck

(viser til Sir Kobbert.)

Der staaer han.

Sir Philip.

I har saaledes spillet Komædie med mig?

Flinck.

Autoren maae nu selv forsvare sig. Min
Rolle er forbi.

Sir Kobbert.

Jeg nægter ikke, Sir! Jeg har formaaet
ham til at spille denne Rolle. De var op-
bragt imod mig. Forestillinger vilde ikke
have hiulpet. Miss Jenni var vist blevet et
Kov for Lord Hudschisben. Lady Engraved
havde anlagt det derpaa. Brevet fik jeg alle-
rede i Gaar, og det havde sikkert fældet dem;
men jeg fandt det ikke anstændigt for mig, at
giøre

giere Brug deraf, og havde skaanet ham for denne Ydmngelse, og Dem for Deres billige Brede, om hans øvrige Opførsel ikke havde tvunget mig dertil. Derimod kiendte jeg Deres ypperlige Karakter og Deres modne Overlæg, naar man gav Dem Tid til Esters tanke, og besluttede altsaa det som nu er skeet.

Lord Williams.

Kom den Nytte af alle Komødier der spilles, da kunde det letteligen forsone mig mod Komødier.

Sir Philip.

Det maae nu være som det vil! Jeg har engang beslutter, at give Forfatteren min Datter til Belønning, og jeg bør holde mit Løfte.

(Han lægger sin Datters Haand i Sir Roberts. De kysse hans Haand.)

Lord Williams.

Det er vel giort, Sir Philip! Jeg holder ret af Dem derfor. Det er en anden Mand for Deres Jenni, end denne Abekat, denne Lord. Denne Svigersøn er desuden Officeer, og i dem stikker dog ganske andet Blod, end i disse Hof-Insekter; og en Officeer er jo dog ogsaa en Adelsmand.

Lord

Lord Wrangel.

Naa, Mylord! De var jo forhen saa vred paa Skrivefriheden; men hvad siger De nu dertil?

Lord Williams.

Jeg vil haade den saa længe jeg lever, om den endog kunde bidrage noget til min egen Lykke. Fordi den eengang kan giere noget godt, derfor er det ikke sagt, at den stedse giør det. Forfatteren har desuden i Mottoe angrebet Adelen med Bitterhed.

Sir Philip.

Han har ikke skrevet imod Adelen; men han har skrevet Sandheder om Adelen, og just de Sandheder have giørt det Indtryk paa mig.

Lord Wrangel.

Lady Engraveds Tunge var næsten blevet skadeligere end den værste Pasquil, og Lord Hudschibens Brev værre end en trykt Løgn, som staaer for en offentlig Domstoel. Skulde Skrivefrihed forbydes for Misbrugens Skyld, da maatte Talefrihed og Brevskrivning ligeledes forbydes.

Glinde

(til Sir Robbert.)

De, som Autor er nu belønnet; men Deres Amanuensis kunde ogsaa fortiene noget.

Sir

Sir Kobbert.

Og det var? —

Flinck.

At De vilde indlægge et godt Ord for mig hos Mylady. Jeg har længe været forelsket i Betty; nu er hun ikke længer forlovet. Ikke kun Myladys Samtykke og Mylords Løfte om Forsremmelse, saa ere vi enige.

Sir Kobbert

(til Lady Wrangel.)

Flincks Begiering til Dem og Mylord er Tilladelse at ægte Betty og om Brød. Jeg vil understøtte Dem med min Bøn, og derved tillige forsone en Fiende af den stakkels Skrivfrihed.

Lady Wrangel.

Er Betty dermed fornøiet, saa samtykker jeg.

Lord Wrangel.

Og jeg skal sørge for den liden Bagatelle, Brødet, naar han først vil sørge for os til Middag: som, i Følge det min Appetit siger mig, er temmelig længe udsat i Dag.

Ende.

